

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

Przed wszystkim strona skarżąca zarzuca izbie odwoławczej, że przekroczyła ona swe kompetencje, gdyż w trakcie postępowania w sprawie sprzeciwu ponownie zbadała i przeanalizowała całą decyzję w sprawie oceny, uznając (błędnie zarówno pod względem formalnym, jak i materialnym), że należy częściowo uchylić i zmienić decyzję komitetu państw członkowskich.

1. Zarzut pierwszy: brak kompetencji izby odwoławczej do kwestionowania co do istoty postępowania w sprawie oceny.
2. Zarzut drugi: naruszenie orzecznictwa Trybunału w sprawie Meroni ze względu na to, że izba odwoławcza, jako organ agencji Unii, nie dysponowała zakresem uznania przy przyjmowaniu własnej decyzji.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasad pomocniczości i kompetencji powierzonych polegające na tym, że izba odwoławcza naruszyła prawa państw członkowskich zinstytucjonalizowane poprzez ich kompetencje decyzyjne w ramach komitetu państw członkowskich ECHA, podczas gdy prawo Unii nie przewiduje podstawy prawnej, która upoważniałaby tę agencję do działania.
4. Zarzut czwarty: naruszenie przepisów rozporządzenia REACH⁽¹⁾, zważywszy że izba odwoławcza nie posiada kompetencji do kontrolowania co do istoty decyzji w sprawie oceny.

Posiłkowo strona skarżąca podnosi, że w odniesieniu do decyzji w sprawie oceny izba odwoławcza dysponuje jedynie ograniczonymi kompetencjami kontrolnymi na podstawie art. 51 ust. 8 rozporządzenia REACH.

5. Zarzut piąty: naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE przez to, że izba odwoławcza nie wykazała istnienia swych domniemyanych kompetencji kontrolnych.
6. Zarzut szósty: zaskarżona decyzja jest błędna co do istoty oraz niezgodna z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 listopada 2017 r. – Kerstens/Komisja

(Sprawa T-757/17)

(2018/C 032/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petrus Kerstens (Overijse, Belgia) (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 marca 2017 r. skierowanej do skarżącego, ponieważ nakazuje ona wznowić postępowanie CMS 15/017 ab initio;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 kwietnia 2017 r. skierowanej do skarżącego, ponieważ nakazuje ona wznowić postępowanie CMS 12/063 ab initio;
- przyznanie skarżącemu całkowitego zadośćuczynienia w wysokości 40 000 EUR z tytułu szczególnej krzywdy, które musi wypłacić Komisja Europejska;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego wykonania wyroku stwierdzającego nieważność z dnia 14 lutego 2017 r. Kerstens/ Komisja (T-270/16 P, niepublikowany, EU:T:2017:74) oraz naruszenia zasady „non bis in idem”, jakie miał popełnić organ powołujący, który zdecydował o wznowieniu postępowań dyscyplinarnych przeciwko skarżącemu.
2. Zarzut drugi dotyczący błędnego wykonania ww. wyroku i naruszenia zasady dobrej administracji, w tym obowiązku bezstronnego i uczciwego rozpatrywania spraw, naruszenia zasady domniemania niewinności i naruszenia prawa do obrony, ponieważ decyzje o wznowieniu postępowań dyscyplinarnych nie zapewniały gwarancji bezstronności i uczciwości w rozpatrywaniu sprawy skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego wykonania ww. wyroku i naruszenia zasad pewności prawa i dobrej administracji, a w szczególności zasady rozsądnego terminu, ponieważ według strony skarżącej nowe postępowanie dyscyplinarne powinna również zostać wszczęte w rozsądnym terminie, co nie miało miejsca w rozpatrywanym przypadku.
4. Zarzut czwarty, dotyczący żądania szczególnego zadośćuczynienia z tytułu wspomnianych nieprawidłowości, mającego na celu naprawienie krzywdy, którą miała wyrządzić skarżącemu administracja, ponieważ stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów nie może samo w sobie naprawić tej krzywdy.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2017 r. – UR/Komisja

(Sprawa T-761/17)

(2018/C 032/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: UR (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy decyzji komisji konkursowej z dnia 11 sierpnia 2017 r. o niewpisaniu jej nazwiska na listę rezerwy kadrowej konkursu EPSO/AD/322/16;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jaki popełniła komisja konkursowa, gdy stwierdziła, że dyplom strony skarżącej nie spełniał jednego z warunków dopuszczenia do konkursu.
 2. Zarzut drugi, podnoszony pomocniczo, dotyczący niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie na podstawie art. 27 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego. W szczególności sporny warunek dopuszczenia nie jest związany z wymogami stanowisk do obsadzenia, opisanymi w ogłoszeniu o konkursie, a zatem byłby sprzeczny z interesem służby.
 3. Zarzut trzeci, podnoszony w dalszej kolejności, dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji w tym zakresie, że kryteria ustalone przez komisję konkursową dla oceny znaczenia dyplomu strony skarżącej w świetle spornego warunku dopuszczenia nie zostały ujawnione, co uniemożliwiło jej odpowiednie przygotowanie obrony.
-